

Vertimai

PSEUDO-PLATONO *DEFINICIJOS* GRAIKŲ FILOSOFINĖS TRADICIJOS KONTEKSTE

Paulius Garbačiauskas

Vilniaus universiteto Klasikinės filologijos katedra

Universiteto g. 5, LT-01513 Vilnius

El. paštas: paulius.garbaciauskas@flf.vu.lt

Santrauka. Straipsnyje apžvelgiamas veik visoms graikų filosofijos mokykloms nuo pat ikisokratikų būdingas sąvokų apibrėžimų, arba definicijų, reiškinys, pabandant nušviesti į Platono korpusą gana vėlai patekusio, bet paties filosofo plunksnai nepriskiriamo 185 definicijų rinkinio („Definitiones“), atstovaujančio veikiau ankstyvosios Stojos mokyklai negu Akademijai, vietą graikų filosofinės tradicijos kontekste. Definicijos ir jų fiksavimas buvo paplitę kaip filosofinio mąstymo pratybos – tai gana patikimai įrodo tiek išlikusių filosofų veikalų pavadinimų, susijusių su definicijomis, gausa, tiek graikiškosios komedijos siužetai, tiek ir Diogeno Laertijo užfiksuoti anekdotiniai pasakojimai.

Pagrindiniai žodžiai: Platonas, Akademija, definicija, perskyrų metodas, Aristotelis, stoikai, Diogenas Sinopiškis

Apibrėžti tam tikras sąvokas ir bandyti susitarti dėl jų reikšmės graikų filosofinėje tradicijoje pradėta dar gerokai iki Sokrato ir Platono. Antai neoplatonikas Jamblichas mini Talį mąščius apie skaičiaus apibrėžimą („Talis (vienetų sankloda) apibrėžė“)¹, o Aristotelis liudija, kad Demokritas ir pitagorininkai bandė apibrėžti fizikines ir kitokias sąvokas, iš kurių kelios – tik ne apibrėžimai, o pačios sąvokos – yra ir tarp jų, kurios atsidūrė Platono korpuse: „mat [iki Sokrato] iš gamtininkų Demokritas tik mažumą užčiuopė ir apibrėžė karštį bei šaltį (τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν) po to, kai pitagorininkai kalbėjo apie keletą dalykų, kurių apibrėžtis suvedė į skaičius, antai kas

yra proga (καιρός), teisingumas (δίκαιον) ar santuoka (γάμος) [...]“².

Rūpėjo sąvokų apibrėžimai ir pirmiesiems sofistams – tai atsiskleidžia kiek atidžiau žvilgtelėjus netgi ne į mūsų dienas pasiekusius pačių sofistų tekstus, o į Platono dialogą *Menonas*, kuriame Sokratas pasiepia savo amžininko Gorgijo Leontiniečio prieigą prie apibrėžimų ir mokymo būdą apskritai, sakydamas, kad tas jaunuolius „įpratinęs štai kokio įpročio – be baimės ir išdidžiai atsakinėti kiekvienam, ko tik kas paklaus, kaip būdinga išmanantiems žmonėms“³, mat tūlas atėnietis, paklaustas,

¹ Iamb. *In Nicomachi arithmeticam introductionem* 10. 8–12: Θαλῆς μὲν (μονάδων σύστημα) ὥρισато (čia ir toliau vertimas šio straipsnio autoriaus, jei nurodyta kitaip – P. G.).

² Arist. *Metaph.*, 1078b17 sq.: τῶν μὲν γὰρ φυσικῶν ἐπὶ μικρὸν Δημόκριτος ἤγατο μόνον καὶ ὥρισато πῶς τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν· οἱ δὲ Πυθαγόρειοι πρότερον περὶ τινῶν ὀλίγων, ὧν τοὺς λόγους εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀνήπτων, οἷον τί ἐστι καιρός ἢ τὸ δίκαιον ἢ γάμος [...].

³ Pl. *Men.* 70b5–c1: καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ἡμᾶς εἶθικεν [sc. Γοργίας], ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς

„ar dorybės (ἀρετή) yra išmokoma, ar koku nors kitoku būdu įgyjama“⁴, anot Sokrato, tik nusijuoktų ir prisipažintų ne tik nežinaš, kaip atsakyti į šį klausimą, bet ir – visų pirma – „kas gi apskritai yra dorybė“⁵. Beje, kiek toliau tame pačiame *Menone* Sokratas pamini Prodiką Kėjietį – dar vieną savo amžininką sofistą, labai mėgusį tikslias definicijas (75e2–3), ir apibrėžia spalvos sąvoką taip, kaip tai neva padarytų pats Gorgijas (76d4–5).

Akindamas jaunąjį tesaliečių aristokratą Menoną mąstyti apie tikslų dorybės sąvokos apibrėžimą, Platono Sokratas iškelia tarytum programinę gairę, ateityje itin svarbią Akademijos veiklai, – jog filosofijos mokymo procese prieš pradėdant skverbtis link vieno ar kito nagrinėjamo dalyko esmės dera „gebėti ją išreikšti tiksliais žodžiais – terminais, kurie leistų aiškiai atskirti objektus, apie kuriuos kalbama“ (Souilhé 1989: 154). Sisteminei prieiga prie sąvokų apibrėžimo, vadinamasis perskyrų (διαίρεσις) metodas, Platono minimas *Faïdre* (263a sq., ypač 266b), o ypač išplėtotas vėlyvuosiuose dialoguose *Sofistas*, *Valstybininkas* ir *Filebas* (Hutchinson 1997: 1677; Souilhé 1989: 155), Akademijoje vėliau, po Platono, anaipol nebuvo pamirštas, o sąvokų apibrėžimų ieškojimas ir gludinimas laikytas savaime vertingomis mąstymo pratybomis: jų svarbą byloja gausybė liudijimų apie sudarytus tokių apibrėžimų rinkinius ir su jais susijusius poleminius tekstus. Savus definicijų rinkinius, kurie greičiausiai buvo naudojami ir filosofinio lavinimo procese, pasak Diogeno Laertijo, buvo sudarę ir

ἀποκρίνεσθαι ἂν τις τι ἔρηται, ὡσπερ εἰκὸς τοὺς εἰδόμενους [...].

⁴ Pl. *Men.* 71a4–5: [...] ἀρετὴν γοῦν εἴτε διδασκὸν εἶθ' ὅτω τρόπῳ παραγίγνεται εἰδόμεναι [...].

⁵ Pl. *Men.* 71a5–7: [...] ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω εἴτε διδασκὸν εἴτε μὴ διδασκὸν εἰδόμεναι, ὥστ' οὐδὲ αὐτὸ ὅτι ποτ' ἐστὶ τὸ παρ' ἄπαν ἀρετὴ τυγχάνω εἰδώς.

Platono įpėdinis Akademijoje Speusipas⁶, ir Aristotelis⁷, ir pastarojo įpėdinis peripatetikų mokykloje Teofrastas⁸. Vėliau ši pratybų metodą perėmė stoikai, kurie manė, kad apibrėžimai reikalingi „tiesai pažinti“⁹, ir Kleanto mokinys Chrisipas Solietis buvo parašęs ne vieną definicijų rinkinį įvairiomis temomis¹⁰.

Įsiplieskę debatai ir nesutarimai tarp skirtingų filosofinių mokyklų atstovų apie apibrėžimus ir jų tikslumą davė puikios medžiagos komedijų kūrėjams ir netgi virto anekdotiniais pasakojimais, liudijančiais, jog definicijų apmąstymas Akademijoje buvo praktikuojamas kaip mąstymo pratybos. Kita vertus, tokie pasakojimai byloja apie virte verdantį intelektualinį gyvenimą svarbiausiuose to meto graikų kultūros centruose – pirmiausia, be abejo, Atėnuose – ir parodo tam tikrą tokio mąstymo absurdiškumą ir įsitikinimo, jog įmanoma prieiti prie nekintamo bei tobulo apibrėžimo, klaidingumą.

Čia atkreipsime dėmesį į vieną puikų, bet gana retai minimą IV a. pr. Kr. komediografo Epikrato Ambrakiečio fragmentą (komedijos pavadinimas mūsų dienų, deja, nepasiekė), išsaugotą gramatiko Atėnajo. Komedijos veikėjas pasakoja Panatėnajú šventės metu prie Akademijos matęs būrį jaunuolių ir išgirdęs nenusakomų, keisčiausių kalbų – svarstydami apie gamtą, jie

⁶ Ὅροι (D. L. 4. 5).

⁷ Ὅροι πρὸ τῶν τοπικῶν α'; Συλλογιστικὸν καὶ ὅροι α' (D. L. 5. 23); Τοπικῶν πρὸς τοὺς ὅρους α' β'; Ὅρισμοὶ τρεῖς καὶ δέκα (5. 24).

⁸ Διορισμῶν α' β' γ' (D. L. 5. 43); Πρὸς τοὺς ὀρισμοὺς α' (5. 44); Πρὸς ὅρους α' β' (5. 49); Ὅριστικὰ περὶ λέξεως συλλογισμῶν α' (5. 50).

⁹ D. L. 7. 42: καὶ τὸ ὀρικὸν δὲ ὁμοίως πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀλήθειας: διὰ γὰρ τῶν ἐννοιῶν τὰ πράγματα λαμβάνεται.

¹⁰ D. L. 7. 189: Ὅρων διαλεκτικῶν πρὸς Μητροδόρον α' β' γ' δ' ε' ζ'; taip pat žr. kone dešimtį su definicijomis susijusių veikalų pavadinimų 7. 199–200.

bandę apibrėžti skirtis tarp gyvūnų gyvybės, medžių prigimties ir žolių rūšių, o tarp jų – ir moliūgo¹¹. Jaunuoliai ilgai mąstę, ir vienas jų nutaręs, kad moliūgas – tai apvali daržovė, kitas – kad žolė, dar kitas – kad medis¹². Pasirodeęs Platonas, pasak komedijos veikėjo, nelikęs patenkintas jų svarstymais ir paprašęs persvarstyti moliūgo prigimtį iš naujo, tačiau jaunuoliai išsiskirstė¹³.

Turbūt garsiausi tokio pobūdžio anekdotiniai pasakojimai – apie ekscentrišką kiniką Diogeną Sinopiškį, kuris ir šiaip, regis, nepraleisdavo progos pašiepti Platoną už jo turtingumą, kiniko akimis, nesuderinamą su filosofo gyvenimo būdu ar pašaukimu (Platonas, be kita ko, kolegai skolingas nelikdavęs – antai, po Dionisijų šventės atsidūręs pas Platoną svečiuose, Diogenas ėmęs trypti ten buvusias – galbūt ištaigingas ar brangaus audinio – lovatieses, sakydamas: „trypiu Platono puikybę“, o tas atsakęs: „betgi [trypi] su kitokia puikybe, Diogenai“¹⁴). O štai ir visas kito Diogeno – biografo Diogeno Laertijo – dėka mus pasiekęs pasakojimas apie tai, kaip Diogenas Sinopiškis išjuokė Platono žmogaus apibrėžimą:

Πλάτωνος ὀρισσαμένου ἀνθρωπός ἐστι ζῶον δίπουν, ἄπτερον, καὶ εὐδοκιμοῦντος, τίλας ἀλεκτρούνα εἰσήνεγκεν αὐτοῦ εἰς τὴν σχολὴν καὶ φησιν, ‘οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνος ἀνθρωπος.’ ὅθεν τῷ ὄρω προσετέθη τὸ πλατωνύονον.

Kuomet Platonas apibrėžė ‘žmogų’ kaip ‘dvikojį beplunksnį / besparnį gyvūną’ ir buvo [už tai] giriamas, [Diogenas] nupešęs

¹¹ Ath. 2. 54. 14–18: *περὶ γὰρ φύσεως ἀφοριζόμενοι | διεχώριζον ζῶον τε βίον | δένδρον τε φύσιν λαχάνων τε γένη. | κἄτ’ ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην | ἐξήταζον τίνας ἐστὶ γένους.*

¹² Ath. 2. 54. 26–27: *[...] λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι, | ποίαν δ’ ἄλλος, δένδρον δ’ ἔτερος.*

¹³ Ath. 2. 54. 36–40.

¹⁴ D. L. 6. 26: *οἱ δὲ φασὶ τὸν Διογένην εἰπεῖν, ‘πατῶ τὸν Πλάτωνος τύφον’· τὸν δὲ φάναι, ‘ἑτέρω γε τύφω, Διόγενες’.*

gaidį atnešė pas jį į mokyklą ir tarė: „Štai Platono žmogus!“ Tada prie apibrėžimo buvo pridurta ‘plokščianagis’¹⁵.

Čia reikia atverti skliaustus lingvistinei pastabai. Graikišką būdvardį ἄπτερος galima suprasti dvejopai – kaip „beplunksnis“ ir kaip „besparnis“ (cf. LSJ, s. v.). Verčiant į daugelį šiuolaikinių kalbų, be abejo, būtina apsispręsti, tačiau graikiškame žodyje abidvi reikšmės yra visiškai vienodai pagrįstos ir susiliejusios. Bendrąjį etimologinį vardiklį čia sudaro balsiokaita pasižyminti indoeuropietiška šaknis *pet-, pastebima su „skridimu“ susijusiuose tokiuose bendrašakniuose žodžiuose kaip πέτομαι „skristi“ (e laipsnis), πτεροίεις „sparnuotas / plunksnuotas“, πτερόν „plunksna / sparnas“ (ø laipsnis) etc. (Beekes 2010, s. v. πτερόν). Čia verta prisiminti itin dailų žodžių žaisimą apie Erotą iš Platono *Faidro*, kur kalbama, be abejo, apie sparnus: τὸν δ’ ἦτοι θνητοὶ μὲν Ἐρωτα καλοῦσι ποτηνόν, | ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα, διὰ πτεροφύτον ἀνάγκην – „Taigi mirtingieji jį Erotu vadina sparnuotu, | O nemirtingi Pterotu – dėl to, kad sparnus išaugina.“¹⁶ Mūsų pasakojimo kontekste kur kas labiau tiktų reikšmė „beplunksnis“, nes Diogenas greičiausiai nebūtų ryžęsis įrodinėti, kad gaidys – nors ir nupeštas – yra besparnis, tačiau kas gi galėtų paneigti, kad, kaip galime spręsti iš liudijimų, mažakalbis ir kalbinei raiškai itin jautrus kinikas čia kaip tik sąmoningai – ir, žinoma, sąmojingai – išnaudoja dviprasmybę, subtiliai parodydamas, kokia pavojinga gali būti būti polisemija tokioms precizikos reikalaujančioje teritorijoje kaip filosofinės definicijos ir prie kokių absurdiškų išvadų apskritai gali privesti toks mąstymo principas.

¹⁵ D. L. 6. 40. Cf. *Def.* 415a11: *Ἀνθρωπος ζῶον ἄπτερον, δίπουν, πλατωνύονον [...].*

¹⁶ Pl. *Phdr.* 252b (Naglio Kardelio vertimas). Už atkreiptą dėmesį į šią *Faidro* vietą dėkoju kolegai Vytautui Ališauskui.

Į mus pasiekusius viduramžinius Platono korpuso rankraščius, kurių seniausias yra *Parisinus 1807* (IX a.), buvo įtrauktas 185 apibrėžimų, arba „definicijų“ (gr. ὅροι, lot. *definitiones*), rinkinys, kurio, pasak Luco Brissono (2014: 103), neminėjo nei Platono leidėjai gramatikai Aristofanas Bizantietis (ca. 257 – ca. 185/180 m. pr. Kr.) ir Trasilas Mendiškis (†36 m. po Kr.), nei jau minėtas Diogenas Laertijas (III a. po Kr.), kuris labai išsamiai aptarė Platono veikalus ir jų klasifikaciją (D. L. 3. 47–62). Šis įvairiausių žinijos sričių – nuo teologijos, etikos, politikos ir dialektikos iki fizikos ir gramatikos – sąvokas aiškinantis žodynėlis natūraliai skyla į dvi dalis: pirmąją (411a–414e) sudaro stoicizmo filosofijos branduolys – gamta (411a–c), etika (411d–414a), dialektika (414a–e), o antroji (414e–416a) sudaryta be jokios akivaizdžios tvarkos (Brisson 2014: 103–104; Hutchinson 1997: 1677–1678). Kai kurios definicijos tiesiogiai perkeltos iš Platono dialogų – antai „sofisto“ apibrėžimas (415c) paimtas iš dialogo *Sofistas* (231d), – o kai kurios ataidi iš Aristotelio *Topikų* ir kitų tekstų¹⁷ ar iš ankstyvųjų stoikų tekstų (*SVF*). Pačių aiškinamų žodžių atrankos arbitralumą dar labiau išryškina tai, kad kai kurios sąvokos aprašytos po kelis kartus, – kartais kaip skirtingos kalbos dalys (daiktavardis, būdvardis ir veiksmazodis)¹⁸, o kartais skirtingose vietose ir skirtingai apibrėžta ta pati sąvoka arba skirtingai interpretuojami sinonimai¹⁹, galiausiai ta

pati sąvoka apibrėžiama, atrodo, iš visiškai skirtingų žiūros taškų, pavyzdžiui, Saulė²⁰ apibrėžiama pagal savo fizikinę prigimtį („dangiška ugnis“), pagal savo savybes („vienintelė dieną besirodanti žvaigždė, nuo aušros iki vėlumos regima tiems patiems žmonėms“) ir pagal mistinę sampratą („didžiausia amžina gyva būtybė, turinti sielą“).

Regis, vienintelis šaltinis, tiesiogiai siejantis Platono vardą su šiuo definicijų korpusu, – tai užuomina viename leksikografiniame veikle *Apie panašius ir skirtingus žodžius* (gr. Περί ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, lot. *De adfinium vocabulorum differentia*), kuris kadaise buvo abejotinaai priskirtas IV a. po Kr. gramatiko Amonijo plunksnai (žr. Nickau 1966). Pabrėždamas, kad sąvokos παιδεία ir παιδευσις yra skirtingos, leksikografas priduria: „kaip sako Platonas *Definicijose*“²¹. „Platoną“ šioje pastaboje greičiausiai reikėtų suprasti ne tiesiogiai, o kaip „Platono Akademiją“. Būta bandymų – taip pat abejotinų – ši apibrėžimų rinkinį priskirti ir Platono ipėdiniui Speusipui (Hutchinson 1997: 1678). Sudėjus draugėn visas šias aplinkybes, reikėtų manyti, kad *Definicijų* korpuso datavimas galėtų siekti IV a. pr. Kr., galbūt III a. pradžią.

Vėlesni (nuo I a. po Kr.) panašūs leksikografiniai rinkiniai orientuoti jau ne į doktrininius skirtumus, o funkcionuoja kaip pagalbinė priemonė Platono skaitytojui suprasti jo filosofinę terminiją ir formuluotes – beveik kaip šiais laikais sudaromi žodynai, padedantys suvokti konkretaus filosofo vartojamą terminiją ir tam tikra prasme įvesdinantys į jo mąstymą. Tarp tokių ypač paminėtini gramatikų Timajo Sofisto ir Didimo, vadinto Variaviduriu (χαλκέντερος),

¹⁷ Žr. konkrečių definicijų šaltinius.

¹⁸ Antai, turime δικαιοσύνη „teisingumas“ (411d8–e5) ir δίκαιον „[tai, kas] teisinga“ (414e12); taip pat σωφροσύνη „santūra“ (411e6–412a2), σωφρον „= σωφροσύνη“ (414e11) ir σώφρων „santūrus“ (415d8); σωτηρία „išsaugojimas / išgelbėjimas“ (415c7), σώζειν „išsaugoti / išgelbėti“ (416a36).

¹⁹ Po du kartus apibrėžtos sąvokos αγαθόν „gėris“ (413a3 ir 414e9–10) bei καιρός „proga“ (414a6–7 ir 416a6).

²⁰ ἥλιος (411a7–b2).

²¹ Ammon. *Diff.* 379: παιδευσις καὶ παιδεία διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ἐν Ὅροις.

plunksnai priskiriami veikalai. Pirmojo žodynas pavadintas *Iš Platono žodžių* (ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων), o antrojo, kurio autoriumi dabar dažniau vadinamas ne Didimas, o Pseudo-Didimas – *Apie*

abejotinus Platono žodžius (περὶ τῶν ἀπορουμένων παρὰ Πλάτωνι λέξεων). Abu datuojami apie III a. po Kr. ir abu neseniai sulaukė puikių kritinių leidimų su vertimais ir studijomis (Bonelli 2007; Valente 2012).

LITERATŪRA

Vertimui ir tyrimui naudotas Pseudo-Platono *Definicijų* tekstas:

Definitiones (St III. 411a–416a), in: *Platonis opera*, ed. J. Burnet, vol. 5, Oxford: Clarendon Press, 1967 (1907¹).

Ammon. *Diff.*: žr. Nickau, K. (ed.), 1966.

Arist. *Metaph.*: *Aristotle's Metaphysics*, ed. W. D. Ross, 2 vols. Oxford: Clarendon Press, 1970 (1924¹).

Ath.: žr. Kaibel, G. (ed.), 1887–1890.

Beekes, R., 2010. *A Greek Etymological Dictionary*, 2 vols. Leiden: Brill.

Bonelli, M. (ed.), 2007. *Timée le Sophiste, Lexique platonicien*, texte, traduction et commentaire par M. Bonelli, avec une introduction de J. Barnes. Leiden, Boston: Brill.

Brisson, L. (ed.), 2014. *Écrits attribués à Platon*, traduction et présentation par Luc Brisson. Paris: Flammarion.

D. L.: Diogenes Laertius. *Lives of Eminent Philosophers*, ed. T. Dorandi. Cambridge: Cambridge University Press, 2013 (*Cambridge Classical Texts and Commentaries* 50).

Hutchinson, D. S. (ed.), 1997. *Definitions*, in: Plato, *Complete Works*, edited, with introduction and notes, by J. M. Cooper, associate editor D. S. Hutchinson. Indianapolis / Cambridge: Hackett Publishing Company.

Iamb. *In Nicomachi arithmetica introductionem: Iamblichus in Nicomachi arithmetica introductionem*

liber, ed. U. Klein (post H. Pistelli). Leipzig: Teubner, 1894 (= Stuttgart, 1975).

Kaibel, G. (ed.), 1887–1890. *Athenaei Naucratis de deipnosophistarum libri XV*, vol. 1–3. Leipzig: Teubner (= Stuttgart, 1965–1966).

LSJ: *A Greek-English Lexicon*, compiled by H. G. Liddell, R. Scott, revised and augmented throughout by sir H. S. Jones, with the assistance of R. McKenzie. Oxford: Clarendon Press, 1843–1996 (with a Revised Supplement, 1996).

Nickau, K. (ed.), 1966. *Ammonii, qui dicitur liber De adfinium vocabulorum differentia*. Leipzig: Teubner.

Pl. *Men.*: *Platonis Meno*, ed. J. Burnet, in: *Platonis opera*, vol. 3. Oxford: Clarendon Press, 1968 (1903¹).

Pl. *Phdr.*: *Platonas. Faidras*, iš graikų kalbos vertė ir paaiškinimus parengė N. Kardelis, baigiamąjį žodį parašė V. Ališauskas. Vilnius: Aidai, 1996. Graikiškas originalas cituotas iš: *Platonis Phaedrus*, ed. J. Burnet, in: *Platonis opera*, vol. 2. Oxford: Clarendon Press, 1967 (1901¹).

Souilhé, J. (ed.), 1989 (1930¹): *Platon, Œuvres complètes*, t. 13.3 (dialogues apocryphes), texte établi et traduit par Joseph Souilhé. Paris: Les Belles Lettres.

SVF: Stoicorum veterum fragmenta, collegit I. ab Arnim, vol. 1–4. Stuttgartiae: Teubner, 1903–1924 (= 1964).

Valente, S. (ed.), 2012. *I lessici a Platone di Timeo Sofiste e Pseudo-Didimo*, introduzione ed edizione critica. Berlin, Boston: Walter de Gruyter (*Sammlung griechischer und lateinischer Grammatiker* 14).

PSEUDO-PLATON'S DEFINITIONS IN THE CONTEXT OF GREEK PHILOSOPHICAL TRADITION

Paulius Garbačiauskas

Abstract. The article discusses a phenomenon of philosophical definitions, a common feature of almost all Greek philosophical schools, including the Pre-Socratics, and aims to cover the collection of Definitions, found in the Platonic corpus, and their place in the context of Greek philosophical tradition. This late interpolation is a dictionary of about 185 philosophically significant terms representing early Stoicism rather than Plato's Academy. Defining the terms was a common practice of philosophical thinking exercise, as is rather reliably endorsed by the ample number of surviving titles of various philosophical treatises, as well as stories of Greek comedy and anecdotic accounts recorded by Diogenes Laertius in *Lives of Eminent Philosophers*.

Keywords: Plato, Academy, definition, diaeresis, Aristoteles, Stoicism, Diogenes of Sinope